

Ιστορίες από τη πλατεία στα ΚΑΠΗ

Σκέψεις δίπλα στο σινέ Κατερίνα

Ανεκπλήρωτα όνειρα και καθημερινοί εφιάλτες από τη Δαβάκη 20

αντι εισαγωγής

Θα μπορούσες να το προσπεράσεις και δεν θα χάσεις τίποτα, αν έτσι νομίζεις / Θα μπορούσες να το δεις σαν ένα ημερολόγιο από λέξεις και εικόνες/Ένα ημερολόγιο της γειτονιάς/Από το Γιώργη με το τρανζιστοράκι, δίπλα τον καφέ και ένα δελτίο στη κωλότσεπη μέχρι τα “γειά σας παιδιά” των γειτόνων, που μόλις πάρκαραν και επιστρέφουν σπίτι για ξεκούραση μετά τη δουλειά./

Ημερολόγιο ενός σπιτιού που δεν κοιμόταν κανείς και καμία το βράδυ μέσα./ Αν και αυτό είναι ένα ψέμα θα σου έλεγε ο Β. και θα είχε δίκιο./Ημερολόγιο μιας κατάληψης που λείπουν πολλές σελίδες/ Έχει μια σελίδα -τουλάχιστον- καθέ μια-ένας, από όσες στιγμές πέρασαν από το Παπουτσάδικο και όσες θα περάσουν/ Από μια συνέλευση μέχρι ένα καφέ στην αυλή/ Από το πέρασμα μέχρι τον απάγκιο/ Από το καταφύγιο την ώρα που μια σειρήνα βγάζει πέντε φωνήντα μέχρι την γλυκιά ανταμώση και ένα τσιγάρο στα πεταχτά./ Θα μπορούσες να το δεις σου ιστορίες που φτάσανε στο χαρτί για να ταξιδέψουν από τη “πλατεία που δεν κάνει κρύο” μέχρι.../θα μπορούσες να το δεις σαν σκέψεις που βρήκαν το δρόμο τους και θα περιφέρονταν άσκοπα μέχρι που έκατσαν στο “πάγκο”/ Θα μπορούσες να το δεις σαν ανεκπλήρωτα όνειρα και καθημερινούς εφιάλτες από τη Δαβάκη 20/ Θα μπορούσες να το δεις όπως θές/ Θα μπορούσες να το προσπεράσεις και δεν θα χάσεις τίποτα, αν έτσι νομίζεις /

Ιστορίες από τη πλατεία στα ΚΑΠΗ
Σκέψεις δίπλα στο σινέ Κατερίνα

Ανεκπλήρωτα όνειρα και καθημερινοί εφιάλτες από τη Δαβάκη 20

κόντρα στο ρεύμα, η ζωή στείνει αναχώματα
εφοδιάζεται με πείσμα - και κοιτά κατάματα τους εχθρούς

Το παχνίδι δεν τελειώνει

αν δεν πούμε εμείς οτι χάσαμε

Θα ζητήσουμε μια ρεβάνς ακόμα, ποντάροντας τα πάντα

Όχι για να μην χάσουμε
την γνωρίζουμε την ήττα

την ξέρουμε καλά

αλλά όταν σε στριμώχνουν στη γωνία

θα δουν το πρόσωπό κατάματα,

μόνο κατάματα

δεν θα φύγουμε τέχοντας

για να μας καρφώσουν πισώπλατα

Δεν θα φύγουμε...

Θα μας ανικρύσουν κατάματα

και ας χάσουμε

και ας χασουμε τα πάντα

Έτσι και αλλιώς τα "πιμαλφή" μας

δεν μπορούν να τα ακουμπήσουν

Έτσι και αλλιώς η μόνη περιουσία μας

είναι οι σπιγμές και τα λόγια μας

Αυτά δεν τα ποντάρουμε, δε γίνεται

Χρόνο - χρήμα - κουραση

πιθανή κατάρευση σωματική και πνεματική

τα τζογάρουμε κάθε μέρα

και ας μην έχουμε πολλά

και ας μην έχουμε ούτε αποθέματα

δεν θέλουμε να πεθάνουμε πλούσιοι

ούτε από χρόνο, ούτε από χρήμα

ας πεθάνουμε φτωχοί

φτωχοί και υπερήφανοι

καλύτερα έτσι...

σήμερα νιώθω πιο πλούσιος...

και ας γύρισα σπίτι με άδεια τσέπη

Κέρδισα όμως, για να στο πω στη γλώσσα σου

Δεν κέρδισα λεφτά

αυτά τα χρειάζομαι, τα θέλω μόνο, για να μπορώ να τη “βγάλω”

τσιγάρα, φαγητό, νοίκι

και να μπορώ να τσοντάρω σε φίλους και φίλες που ζορίζονται

Και δεν με νοιάζει αν θα τα πάρω πίσω

δεν επενδύω στις σχέσεις μου

παρόλα αυτά, σήμερα νιώθω πιο πλούσιος

Πιο πλούσιος και καθόλου φτηνός

Πιο πλούσιος και συνάμα φτωχός

Και ας κάνω τράκα αύριο κανά τσιγάρο

Πιο πλούσιος, γιατί σκεφτόμουν εσένα

Και ας ήσουν κάπου μακριά

Αν και η αλήθεια είναι ότι δεν ξέρω που ήσουνα

Αλλά και μόνο με τη σκέψη σου

με το μυαλό μου σε σένα

με το μυαλό μου να κάνει αυτά τα μικρά όνειρα

σχεδιάζοντας το ολόγραμμα σου

και μόνο με αυτό

σήμερα νιώθω πιο πλούσιος...

γιατί ξέρω πως με καταλάβαινες

και ξέρω πως είχες άδικο

και εσύ το ξέρεις νομίζω

αλλά τις επιλογές, πρέπει να τις στηρίζουμε

γιατί στηριζόμαστε σε αυτές

και αν έτσι μάθαμε.

Και δεν μπορούμε αλλιώς

πρέπει να μπορέσουμε

πρέπει να μπορέσουμε μαζί

Μη με βγάζεις στη σέντρα

γιατί απέναντι σου δεν είμαι

τα “εγώ” μας, μάλλον το “εγώ” μου το χω πετάξει

και σε έχω δει να το πετάς και εσύ, είναι αλήθεια

Και είναι αλήθεια, πως η λογική είναι μία

οι γλώσσες πολλές

και ο καθένας, η καθεμία έχει το δικό του τρόπο αντίληψης

τα δικά του αισθητήρια, τα δικά του ένστικτα

και όταν τα μοιραζόμαστε, τότε μόνο νιώθω πλούσιος...

Έτσι και σήμερα

Εχω να θυμάμαι όμως
ματιές που βγάζαν φλόγες

... μπορεί να σου πω....

(από κοντά δμως)

Μπορεί να ζήσουμε στα όνειρά μας

Μπορεί να κοιταζόμαστε

και να περνούν από δίπλα μας τα λεπτά, χωρίς να τα κατανοούμε

Μπορεί να είμαστε αγκαλιά και τα σώματα να "φωνάζουν"

όσο η σιωπή τριγύρω κυριαρχεί...

Και να θέλω και "κατι άλλο", κάτι πιο πολύ

να σε έχω παραδομένη

και να τρέχουμε

και να σε βασανίζω, πατώντας απότομα φρένο

λίγο πριν τελειώσει η μια διαδρομή

και να πάρω εκδίκηση, εκείνη την στιγμή...

μα ότι και να σου λέω τώρα

θα τα ξεχάσω με μιας, όταν σε δω

Η παρουσία σου βλέπει, με αποδιοργανώνει σε μυαλό και σώμα

η εικόνα σου

τα μάτια σου

τα μαλλιά σου

τα χέρια σου

τα πόδια σου

(που πάντα τα καλύπτεις καλά μέσα σε μποτες και στενα τζιν)...

ο λαιμός σου

τα χείλη σου

εκείνο το σημείο πίσω από τα αυτιά σου

εκείνο το σημείο

το στήθος σου

το πιο απόκρυφο σημείο του κορμιού σου

θέλω

θέλω

.. θέλω ..

12 ΠΑΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΥ
ΧΑΙΔΑΠΡΙ

Τα παιδιά της γειτονιάς

μπορεί να τα χωρίζει

ένας τοίχος, δυο στενά, ένα τσιγάρο δρόμος

Μπορεί να τα χωρίζει ο χρόνος

Μπορεί να τα χωρίζουν δουλειά, υποχρεώσεις, προτεραιότητες

Μπορεί να τα χωρίζουν τσακωμοί, νεύρα, αντιφάσεις

Μπορεί να τα χωρίζουν
χίλιες δυο αφορμές και αιτίες κάθε μέρα

αλλά...

Τα παιδιά της γειτονιάς είναι φίλοι, φίλες, αδέρφια και γνωστοί

που λέει και ο Πασχάλης

τα παιδιά της γειτονιάς - μια γροθιά

Το χειμώνα οι πλατείες αδειάζουν
όχι τελείως

δεν γίνονται έρημοι τόποι

Αλλά τα γέλια, οι κουβέντες
οι αγκαλιές, τα “αγχωμένα” τσιγάρα
τα μπουκάλια μπύρας “παγώνουν”
“παγώνουν” στο χρόνο από το κρύο

Για δυο τρείς μήνες, μόνο

για δυο τρείς μήνες
όσο κρατάν τα κρύα

Όμως, αυτοί και αυτές
που χρησιμοποιούν τις πλατείες

δεν εξαφανίζονται

ούτε αλλάζουν γούστα

Τα γέλια, οι κουβέντες, οι αγκαλιές
βρίσκουν άλλους τρόπους

να συναντιούνται

Βρίσκουν άλλους τρόπους

Βρίσκουν άλλους τόπους

όχι με τη λογική της καθάντζας

όχι με τη λογική
“ο καθένας για τη πάρτη του”

όχι με τη σκατένια αυτη λογική

Αλλιώς δεν θα υπήρχαν

τα γέλια οι κουβέντες και οι αγκαλιές

Αλλιώς δεν θα υπήρχε

λόγος υπάρξης του “δημόσιου χώρου”

Αλλιώς δεν θα υπήρχε

λόγος ύπαρξης της πλατείας

Αλλιώς δεν θα υπήρχαν

“οι πλατείες που δεν κάνει κρύο”

η φωτογραφία είναι από τη πλατεία ΚΑΠΗ (δεκέμβρης 2005)
απέναντι από τη “πλατεία που δεν κάνει κρύο”

“Οι πλατείες που δεν κάνει κρύο” είναι μέρη περίεργα-ακατανόητά περίεργα για αυτόν εδώ το κόσμο το κόσμο που κοιτάει φοβισμένα πίσω από κουρτίνες και γρίλιες το κόσμο που έχει σταματήσει από καιρό να ονειρεύεται απλά και αληθινά ένα κόσμο που έχει ξεχάσει ότι για να αλλάξει τη ζωη πρέπει να παλέψει και να δίνει μικρές μάχες κάθε μέρα

“Οι πλατείες που δεν κάνει κρύο” είναι μέρη εχθρικά εχθρικά για αυτόν εδώ το κόσμο το κόσμο που υπερασπίζεται το υπάρχον το κόσμο που έχει σταματήσει από καιρό να παίρνει θέση για τη ζωή υποκλίνεται στο θέαμα και συνήθισε το θάνατο Ένα κόσμο γεμάτο ρουφιάνους φύλακες και φυλακές δικαστές, χρήμα

“Οι πλατείες που δεν κάνει κρύο” είναι μέρη μαγικά μαγικά για το κόσμο που θα έρθει και δυνάμεις είναι και εδώ Το κόσμο που αντιστέκεται στο υπάρχον το κόσμο που προσπαθεί να σκάψει το σήμερα με τα νύχια του και χαμογελάει κάθε μέρα για να δείξει τα δόντια του...

Και να σου πώ κάτι.
Τουστάρω
τις “πλατείες που δεν κάνει κρύο”...

Ο Σκόκο είναι ένας σκύλος.

Ένας σκύλος που χασομεράει σε πλατείες,
βολοδέρνει στους δρόμους
και είχε βρει στέγη πις νύχτες στο παπουτσάδικο.

Είναι τεσσάρων χρονών και κάπι,
και έχει προλάβει ήδη να γίνει πατέρας.

Για όσους και όσες η Δαβάκη είναι ένα κομμάτι από τη ζωή τους,
είτε για να πάνε πρωί στη δουλεία, στο σχολειό, στο φροντηστήριο,
σε ένα φίλο ή μια φίλη για καφέ,
για άραγμα στη πλατεία στα καπή,
για περατζάδα στη Καραϊσκάκη,
για μια βόλτα στο παπουτσάδικο
ο Σκόκο δεν είναι άγνωστος.

Είναι εκείνο το σκυλί με το καφετί ανοιχτό χρώμα
και το σκουρόχρωμο μουσούδι.

Ο Σκόκο είναι ένας σκύλος.

Δεν είναι ούτε πιτμπουλ, ούτε γκριφόν,

Ούτε λυκόσκυκο, ούτε κανις,

Ο Σκόκο είναι μπάσταρδος.

Δεν είναι καμιάς ράτσας.

Δεν έχει ράτσα, ούτε φυλή.

Ο χρόνος περνούσε, ώσπου ένα απόγευμα
ο Σκόκο είχε ένα αυτύχημα στη Καβάλας
και χρωστάει τη ζωή του στην Έλενα
με πείσμα και των δυο
ο σκόκο μας χαμογελά από το μπαλκόνι.

Αριστερά και κάτω είναι η Λίζα, πριν δύο χρόνια
περίπου δεκαπενταύγουστος του δεκαπέντε και
είχαμε γεννητούρια στην αυλή. Ο σκόκο, πατέρας.

Κάτω είναι η Ασπρούλα, μετρημένη και σοβαρή.

Η τύχη όμως δεν χαμογέλασε στη Λίζα.

Η τύχη δεν χαμογέλασε ουτε στην Ασπρούλα.

15/7/2015

“Τίποτα δε λείπει από το θρίαμβο του πολιτισμού.

Ούτε ο πολιτικός τρόμος, ούτε η συναισθηματική μιζέρια.

Ούτε η οικουμενική στειρότητα.

**Η έρημος δεν μπορεί να εξαπλωθεί περισσότερο,
είναι παντού.**

Αλλά μπορεί να γίνει ακόμη πιο βαθιά.

Μπροστά στο προφανές της καταστροφής,

υπάρχουν εκείνοι που αγανακτούν

και εκείνοι που παρατηρούν

Εκείνοι που καταγγέλλουν

και εκείνοι που οργανώνονται.

Είμαστε μεταξύ αυτών που οργανώνονται.”

απόσπασμα από το “Κάλεσμα” της Αόρατης Επιτροπής για τα δικά μας παιδιά σε Κορυδαλλό, Δαφνί, Δρομοκαΐτειο, Θήβα

μοντέλα πρότυπα και τέλος...

Και έχω να σου πω τόσα ακόμα...

Μα εσύ δεν ήθελες να ακούσεις.

Δεν ξέρω γιατί...

Ίσως άπλα δεν άκουγες

Ίσως άπλα δεν ήθελες να ακούσεις και άλλα,

από “αυτά που ξέρεις το τέλος”

Μα πως μπορεί να ξέρεις το τέλος

Το τέλος για να το ξέρεις πρέπει να το έχεις δει..

Έτσι δεν είναι???

Έτσι νομίζω...

Ναι, μια πρόβλεψη, μια προσέγγιση μπορείς να τη κάνεις
και πολύ πιθανό να πέσεις μέσα
Μέσα στη καταδίκη...

Αλλά ποτέ δεν μου άρεσαν οι προβλέψεις, οι προσεγγίσεις
Να δεις πως το λένε “επιστημονικά”

τα μοντέλα, τα πρότυπα
και τι σου είναι αυτά τα μοντέλα, ε;
Επεξεργάζονται κάποια δεδομένα και τσουπ...

Να το συμπέρασμα
Το συμπέρασμα...

Και τι συμπεραίνεις δηλαδή??

αυτά που έμαθες με τις “τώρα” θεωρίες...

Και η επεξεργασία αν γίνει με άλλο τρόπο, δίνει άλλο αποτέλεσμα
αλλά εσύ ερευνάς την Αλήθεια, με θεωρίες
που ισχύουν - δεν ισχύουν είναι αλήθειες.

Και πόσες αλήθειες υπάρχουν, άραγε;

Πολλές... άλλα αυτή η επιστημονική σου Αλήθεια,
δύσκολα αμφισβητείται.

Ποιός/ποιά θα βρεθει να φελλίσει

Θα μου επιτρέψεις μια ερώτηση στο συλλογισμό αυτό;

Και αν η θεωρία, δεν ισχύει;

μοντέλα πρότυπα και τέλος...

Και αν η θεωρία, η επιστημονική, αυτή η απόλυτη αλήθεια που σιχαίνομαι
είναι κάπως αλλιώς (μη σου πω λάθος και ξενερώσεις)

να σου πω “αλλιώς”... ξανά και ξανά

Αν αυτό που σου έμαθαν τα βιβλία δεν ισχύει

και πέσεις έχω...και περιμένω το μετά

Αυτό το μετά, που μου γαμάει το τώρα

Και πάντα αυτό το μετά θα μου το γαμάει

Το ξέρω. Έχεις δίκιο, για αυτόν εδώ το κόσμο

Αλλά θέλω να βγάλω φλας και να τον προσπεράσω

Ας έχει διπλή γραμμή

ας απαγορεύεται αυτή η κίνησή

αλλωστε πάντα με τη κίνηση θα είμαι

Η θεωρία βλέπεις, η κοσμοθεωρία που μου κάνει

είναι αυτή της κίνησης

Ποτέ με την ακινησία

ούτε με τα απαγορεύεται

Και είμαι αμετακίνητος, σε αυτό

Δεν παίζω με τις λέξεις

Τις σέβομαι και προσπαθώ να μάθω από αυτές

Τις κινήσεις που έγιναν, που έκανες

που δεν έγιναν που δεν έκανες, που δεν έκανα

για να μη βγάζω την ουρά μου απ' έχω

και δεν ξέρω που θέλω να καταλήξω

δεν θέλω να καταλήξω

δεν έχω συμπέρασμα. Δεν έχω

Θέλω να μάθω, κράτα αυτό και σκέψου ότι θες

Αλλά θέλω να τα πούμε

βρες τρόπο τόπο και το χρόνο για αυτό

Αυτό μόνο ζητάω

Αυτά που θέλω άστα

Θα τα διεκδικήσω

κράτα και αυτό

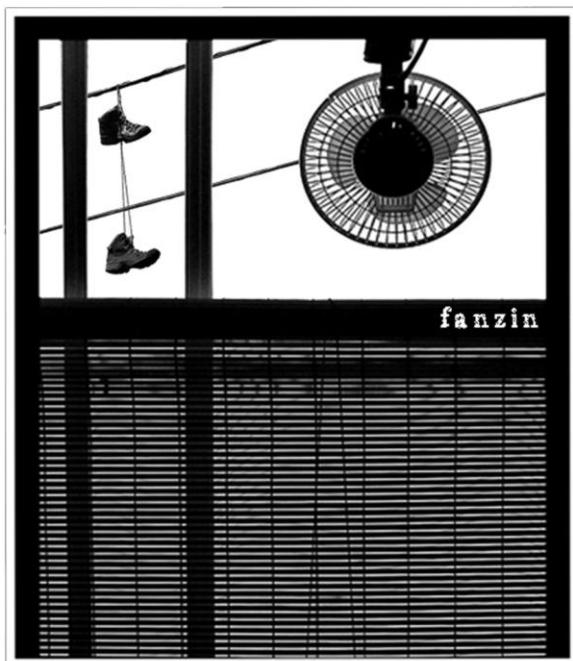
Γιατί ό,τι και να γίνει...
πάντα θα μας βρίσκετε μπροστά σας.
Κι εμείς και τους εξωγήινους φίλους μας...

To “fanzin” είναι ένας χώρος – μια στέγη,
η οποία φιλοξενεί την έκφραση των ανθρώπων του Παπουτσάδικου.

Είναι και ένας τρόπος έκφρασης
και μια άρνηση των προσωπικών προφίλ του κόσμου του διαδικτύου,
αλλά ταυτόχρονα κουβαλά και μια σχέση,
τη σχέση της κατάληψης Παπουτσάδικο...

Για οτιδήποτε δεις εδώ, την ευθύνη έχουν οι υπογράφοντες
Και οτιδήποτε δεις εδώ, δεν είναι αποτέλεσμα συνδιαμόρφωσης
κρύβει όμως αυτη τη σχέση, που λέγαμε, και το σεβασμό στο Παπουτσάδικο
Και οτιδήποτε αυτό συνεπάγεται...

ΠΑΠΟΥΤΣΑΔΙΚΟ[®]
ΚΑΤΑΛΗΨΗ

Δαβάκη 20, Χαϊδάρι
papoutsadiko.esvblogs.net